

HOOFDSTUK EEN

Een maand na de bevruchting

REESE VRAAGT ZICH AF: vindt ze getrouwde mannen nu eenmaal woest aantrekkelijk? Of bestaat het reservoir van mannen die voor haar als trans vrouw beschikbaar zijn alleen uit kerels die al een cis vrouw in de wacht hebben gesleept en met haar nu andere opties kunnen gaan verkennen? Het simpele antwoord is dat mannen schoften zijn – al haar vriendinnen beweren het. Maar hé, daar heb je Reese, voor de zoveelste keer verwickeld in een geheime affaire met een knappe, charmante, buiten de pot pissende hufter. En daar zit ze nu in zijn protserige BMW, gehuld in een zwart kanten jurkje, terwijl hij even bij een drogisterij binnenwipt om condooms te kopen. Straks neemt ze hem mee naar haar flat, negeert de vinnige blik van haar huisgenote Iris en laat zich dan door hem neuken op de banale bloemetjesprei die de vorige getrouwde gast haar cadeau heeft gedaan om de sfeer tijdens zijn buitenechtelijke escapades net iets meisjesachtiger en pikanter te maken.

Wat haar probleem is heeft Reese wel al vastgesteld. Ze kan niet alleen zijn. Ze probeert constant haar eigen gezelschap, haar eigen eenzaamheid te ontvluchten. Haar vriendinnen peperen haar niet alleen in dat die overspelige vriendjes van haar stuk voor stuk eikels zijn, maar ook dat zij zelf, na twee verbroken relaties, de tijd moet nemen om

te leren zichzelf te zijn, alleen te zijn. Maar dat lukt haar niet zonder meteen naar het andere uiterste door te slaan. Als ze een week voor zichzelf heeft, begint ze zich al gauw af te zonderen en kweekt een ashoop van eenzaamheid die exponentieel groeit, totdat ze erover begint te fantaseren om de hele klerezooi van de hand te doen en op een bootje achter de horizon te verdwijnen. Om zichzelf weer tot leven te wekken gaat ze dan op Grindr of Tinder of noem maar op – en dient haar hart een schok toe van tienduizend volt door te azen op de gegarandeerd meest destructieve affaire die ze maar kan vinden. Getrouwde mannen zijn het bruikbaarst om de eenzaamheid mee te ontvluchten, omdat die zelf ook niet alleen kunnen zijn. Getrouwde mannen zijn experts in samen zijn, in het niet loslaten, wat er ook gebeurt, tot de dood ons scheidt. En onder het mom van een duidelijk afgebakend ‘avontuurtje’ levert Reese zich dan meteen met huid en haar over. Terwijl ze zichzelf wijsmaakt dat het gewoon maar een scharrel is, staat ze zichzelf toe elke fetisjistische behoefte te vervullen waarvan de man in kwestie ooit heeft gedroomd, al zijn geheime pijn bloot te leggen, zichzelf te vernederen op de geilste, giftigste en meest slopende manieren – om vervolgens in te storten, verpletterd door wrok, verdriet en woede over het feit dat het niet meer dan een scharrel was, want ze is toch zo dapper en kwetsbaar geweest om zich met huid en haar aan hem over te leveren?

Ze weet dat ze met haar ronde gezicht en volle figuur best aantrekkelijk is, maar verbeeldt zich nou ook weer niet dat automobilisten voor haar op de rem trappen; evenmin maakt ze geregeld mee dat de mensen zich verdringen om de vruchten van haar brein te bewonderen. Maar bij het juiste soort man heeft ze een feilloos instinct voor drama. Ze kan het destilleren en op laten vlammen als kerosine

wanneer de eenzaamheid haar tot op het bot verkilt.

Haar huidige minnaar is net als zijn voorgangers een knappe, getrouwde alfaman, die in de slaapkamer de lakens uitdeelt. Maar deze heeft iets extra's: hij is een jurist met hiv die in zijn vorige leven cowboy was. Hij geilt op trans meiden en is seropositief geworden toen hij zijn eega bedroog met een trans vrouw, én zijn vrouw is bij hem gebleven, én nu is hij weer buitenechtelijk bezig, dit keer met Reese als de gelukkige. *Jippie jippie jee!*

‘Heb je je laten neuken of zo?’ had Reese hem tijdens hun eerste date gevraagd.

‘Natuurlijk niet! Mijn artsen zeiden dat ik een kans had van één op de tienduizend om het te krijgen als ik me liet pijpen. Elke minuut worden er op z'n minst tienduizend mannen gepijpt, en uitgerekend ik ben de lul. Maar ja, ze heeft me ook wel erg vaak gepijpt.’

‘Oké,’ zei Reese, die wist dat deze verklaring niet deugde maar hem eigenlijk alleen maar duidelijk wou maken dat hij niet hoefde te denken dat zij hem ging neuken. Nog geen uur later had ze hem meegenomen naar haar kamer en biechtte hij op bij wie hij hiv had opgelopen en waar. Nog geen twee uur later had Reese hem zover dat hij vertelde hoe zijn vrouw was afgeknapt en dat ze er niets meer voor voelde om zich al neukend door hem zwanger te laten maken, ook al was zijn hiv inmiddels niet meer meetbaar. Hij zei dat zijn vrouw enorm de pest had aan de ivf-behandelingen, dat die haar er door de klinische setting keer op keer aan herinnerden wat hij had uitgespookt waardoor zij hier nu op die kille behandeltafel lag en niet in hun warme echtelijke bed.

‘Ik ben anders nooit zo openhartig,’ zei haar cowboy met enige verbazing in zijn stem, terwijl hij Reese in haar tietten kneep. ‘Zal wel pussy-power zijn, hè?’

‘Wie weet krijg je mijn pussy,’ antwoordde ze, met veel plezier zijn lijzige cowboyaccent na-apend, ‘maar een goede vrouw, die lyncht je ziel.’

‘Wat je zegt, ja, wat je zegt,’ zei hij temend. Hij zette een stevige poot achter in haar nek en bracht haar gezicht dicht bij het zijne. Ze zuchtte, werd week. Haar ogen keken glazig in de zijne.

‘Weet je wat,’ zei hij, ‘eerst neem ik je pussy...’ Hij zweeg even, en met zijn hand nog steeds in haar nek duwde hij haar hoofd langzaam in het kussen. ‘Dan zien we daarna wel wat we met mijn ziel doen.’

En nu kruipt hij weer achter het stuur, een bruine papieren zak met glijmiddel en condooms in zijn hand, en er trekt een verwachtingsvolle prikkeling door Reese’ onderbuik.

‘Hebben we dit spul vanavond eigenlijk wel nodig?’ vraagt hij, terwijl hij de zak omhooghoudt. ‘Je weet dat ik je zwanger wil maken.’

Dit is dus precies waarom ze het nog steeds met hem uithoudt: hij snapt het. Bij hem heeft ze seks ontdekt die echt gevaarlijk is. Een cis vrouw, zo meent ze, voelt elke keer dat ze seks heeft een tinteling van gevaar. Het risico, de opwindende sensatie dat ze zwanger zou kunnen raken – één enkele neukpartij die haar hele leven kan verkloten (of zegenen?). Voor cis vrouwen, stelt Reese zich voor, is seks een spel dat op de rand van de afgrond wordt gespeeld. Maar vóór deze cowboy heeft ze het genot van dat specifieke gevaar nooit ervaren. Nu pas, door zijn hiv, heeft ze een equivalent gevonden voor deze potentieel radicale omslag in het leven van een cis vrouw. Door haar te neuken zou haar cowboy haar voor altijd kunnen brandmerken. Door haar te neuken zou hij haar kunnen vernietigen. Zijn lul zou haar kunnen afmaken.

Hij had gezegd dat het aantal virusdeeltjes in zijn bloed inmiddels onmeetbaar was, maar ze heeft hem nooit om bewijs gevraagd. Dat zou het zoete gevaar tenietdoen. Ook hij speelde graag met vuur, ging net zover tot hij haar zwanger zou kunnen maken, haar met een viruszaadje zou kunnen bevruchten. En dan werd zij de mama, haar lichaam gastvrouw voor nieuw leven, deel van haar maar ook weer niet, zoals een eeuwigheid van moeders vóór haar.

‘We hadden afgesproken altijd een condoom te gebruiken. Je zei dat je het niet op je geweten wou hebben,’ zegt ze.

‘Jawel, maar toen was je nog niet met je anticonceptie begonnen.’

De eerste keer dat ze haar PREP-pillen ‘anticonceptie’ noemde, was in een Chinees restaurant in Sunset Park, waar hij niet bang hoefde te zijn een vriendin van zijn vrouw tegen het lijf te lopen. Ze zei het voor de grap, maar ineens keek hij haar aan en zei: ‘Fuck, ik krijg meteen een stijve.’ Hij wenkte de ober voor de rekening, zei dat ze de film voor die avond kon vergeten en reed regelrecht naar haar flat, waar hij haar met haar gezicht naar beneden op de gebloemde beddensprei neerlegde. De volgende ochtend aptte ze hem een van de meest sexy maar ogenschijnlijk meest onschuldige seksvideo’s van haar leven: een filmpje waarin ze net doet alsof ze een paar van haar blauwe hiv-remmers in zo’n rond, pastelkleurig 1-per-dag-anticonceptiepillendoosje stopt. Sindsdien was ‘de pil’ een vast ingrediënt van hun seksleven geworden.

Afgezien van het stigma, het taboe en het erotische aspect is er nog een andere reden waarom hun speciale variant van *bugchasing* het voor Reese extra spannend maakt: ze wil echt moeder worden. Het is haar diepste wens. Ze heeft haar hele volwassen bestaan tussen de queers doorgebracht,

hun extreme relaties, polyamorie en genderrollen van nabij meegemaakt, maar op de een of andere manier is ze er nog steeds niet in geslaagd om die fijne witte moeders uit Wisconsin die als het toppunt van vrouwelijkheid haar jeugd hebben bevolkt uit haar hoofd te zetten. Nog steeds koestert ze het geheime verlangen om ooit een van hen te zijn. Als moeder zou ze verlost zijn van haar eenzaamheid, haar onzekerheid, omdat je als moeder, zo meent ze, nooit echt alleen bent. Dit alles ondanks het feit dat de liefde die zijzelf en haar trans vriendinnen van hun ouders hebben gehad stevast bijzonder voorwaardelijk bleek te zijn.

Misschien niet minder belangrijk: als moeder zou haar eindelijk de vrouwelijkheid vergund worden die de godinnen uit haar jeugd als hun natuurlijke recht leken te beschouwen. Ooit had ze zich zelfs heel concreet op het moederschap voorbereid. Ze had toen een lesbische relatie met een trans vrouw, Amy heette ze. En Amy had een goede baan in de techsector en was gaandeweg zo'n toonbeeld geworden van kneuterig fatsoen dat het soms leek alsof haar woorden in de speels-vrolijke opmaak van een damesblad uit haar mond kwamen rollen. Tijdens haar relatie met Amy was Reese dicht bij huiselijk geluk gekomen dan ze zich als trans vrouw ooit had kunnen voorstellen, met alle vertrouwen, verveling en stabiliteit van dien – een situatie die inmiddels vervaagd is tot een droom zoals je je die herinnert vlak nadat je wakker bent geworden. Ze hadden zelfs een flat vlak bij Prospect Park gehad, een lichte, luchtige ruimte die wel zoveel goede smaak en degelijkheid uitstraalde dat het vooruitzicht om adoptiebureaus te laten zien waar ze woonden een van de minder ernstige obstakels voor het moederschap was geweest.

Maar nu, drie jaar later, staat Reese' kilometerteller hal-

verwege de dertig en begint ze na te denken over wat ze het *Sex and the City*-probleem noemt.

Dat is overigens niet iets waar Reese als enige mee worstelt; elke vrouw krijgt er vroeg of laat mee te maken. Maar in tegenstelling tot miljoenen cis vrouwen vóór Reese heeft geen enkele generatie trans vrouwen het ooit opgelost. Je zou dit probleem als volgt kunnen omschrijven: wanneer een vrouw begint te merken dat ze ouder wordt, wordt de drang om haar leven betekenis te geven steeds groter – de behoefte zichzelf te verlossen, of verlost te worden, terwijl de geneugten van schoonheid en jeugd meer en meer beginnen te tanen. Reese is er echter van overtuigd dat vrouwen bij het zoeken naar betekenis – alle veranderingen die het feminisme teweeg heeft gebracht ten spijt – in wezen nog steeds maar vier opties hebben om zichzelf te verlossen, en deze vier kan je terugvinden in de verhaallijnen van de vier vrouwelijke personages van *Sex and the City*. Ga op zoek naar een echtgenoot en wees een Charlotte. Stort je op je carrière en wees een Samantha. Krijg een baby en wees een Miranda. Of, laatste optie: focus je op je artistieke potentieel en wees een Carrie. Elke generatie vrouwen heeft deze receptuur opnieuw uitgevonden, zo meent Reese; ze hebben aan de verhoudingen gesleuteld of een nieuw ingrediënt toegevoegd, maar zijn er nooit helemaal aan ontsnapt.

Voor elke generatie trans vrouwen vóór die van Reese was het *Sex and the City*-probleem echter iets waar ze alleen maar van konden dromen. Alleen een doodenkele, super aangepaste en super succesvolle trans vrouw had ooit de kans gehad om dit probleem zelfs maar onder ogen te zien. Voor alle anderen waren alle vier de opties per definitie uitgesloten. Geen baan, geen geliefde, geen baby, en ook al kon een trans vrouw nog wel een muze zijn, er was geen

hond geïnteresseerd in de kunst waarin zij alleen maar zichzelf vertegenwoordigde. Daardoor vervielen trans vrouwen automatisch in een soort nihilistische No Future-houding, en terwijl andere queers de ironie, de vreugde en de graven vierden waar queers vaak in wegvluchtten, zag die vlucht in No Future er een stuk betoverender uit wanneer het knappe lijk dat achterbleef niet het resultaat was van een statistische waarschijnlijkheid maar van een wilde en bewuste keuze.

In de tijd dat Reese met Amy samenwoonde, kwam het *Sex and the City*-probleem binnen handbereik. Voor haar als trans vrouw voelde het al erg radicaal om te mijmeren over de vraag hoe burgerlijk ze eigenlijk wou worden. Het voelde als een succes om die keuze niet door anderen te laten maken. Maar toen ging Amy in detransitie en donderde het hele kaartenhuis in elkaar.

Sindsdien was de toekomst weer uit haar blikveld verdwenen. Voortaan zocht Reese haar geluk bij de hoofdprijs van andere vrouwen en liet ze zich bezwangeren door virussen.

‘Oké,’ zegt ze, nadat ze een minuut of tien hebben rondgereden.

‘Oké, wat?’

‘Oké. Laten we maar eens kijken of je me zwanger kunt maken.’

‘Serieus?’

‘Ja.’ Haar cowboy wil iets gaan zeggen, maar ze kapt hem af. ‘Luister: als we dit inderdaad gaan doen, moet je me wel beter behandelen. Je moet me behandelen als de moeder van je kind.’

Hij haalt zijn hand van het stuur om haar in haar zij te knijpen. ‘De moeder van mijn kind? Ga toch weg. Dat wil je helemaal niet. Als ik een donderkopje in de plomp schiet,

dan wil je een ongewenst zwanger geraakte zestienjarige zijn uit de verkeerde buurt in de stad. Je wil dat iedereen weet dat het komt omdat je een slettenbak bent.'

Ze schuift dichterbij naar het portier toe om zijn hand te ontwijken. 'Ik meen het serieus. Je moet me echt beter behandelen.'

Hij frons zijn wenkbrauwen, maar houdt zijn ogen op de weg gericht. 'Tuurlijk. Oké. Komt helemaal goed. Laten we wat gaan eten,' zegt hij, terwijl hij remt voor een stoplicht.

'Meen je dat?' Ze zijn op weg naar haar buurt, Greenpoint, waar hij vrijwel nooit met haar uit eten wil. Er wonen te veel mensen die hij kent. Eén keer heeft ze hem gedwongen mee te gaan naar een veganistisch tentje dicht bij haar huis, en terwijl ze daar zaten keek hij haar nauwelijks aan, en telkens als er iemand binnenkwam schoot zijn blik naar de deur. Sindsdien gaan ze naar Zuid-Brooklyn, soms ook naar Queens. Nooit Manhattan, nooit Williamsburg, waar het sociale leven van zijn vrouw zich afspeelt.

Maar nu heeft ze gezegd dat hij haar zonder condoom mag neuken en huppettee: al zijn regels gaan overboord. Even voelt Reese zich zeer voldaan. Haar lichaam is de ultieme troef.

'Ja,' zegt hij, 'misschien kunnen we even bij een afhaal langsgaan.'

Ja hoor. Afhalen. Terwijl hij in de auto wacht. Ze knikt. 'Prima, waar heb je zin in?'

Bij de thai bestelt ze niets voor zichzelf. Hij houdt van curry's, liefst zo pittig gekruid dat het nauwelijks te eten is. Haar niet gezien. Als hij er weer vandoor is zal ze wel iets voor zichzelf maken.

Ze is net door Instagram aan het scrollen als haar mobiel